

Εκκλησία της Ελλάδος: Προς παραμυθία και ενίσχυση των πιστών

/ [Ορθοδοξία· Διεθνές Πρακτορείο Εκκλησιαστικών Ειδήσεων](#)

Την αποστολή της Εγκυκλίου προς την Ιερά Αρχιεπισκοπή Αθηνών και τις Ιερές Μητροπόλεις της Εκκλησίας της Ελλάδος με σκοπό την παραμυθία και ενίσχυση των πιστών εν όψει των υγειονομικών περιοριστικών μέτρων, αποφάσισε η Διαρκής Ιερά Σύνοδος κατά τη συνεδρίασή της που ολοκληρώθηκε σήμερα, μία ημέρα πριν από το δεύτερο καθολικό lockdown στη χώρα:

«Είναι η ώρα να μετατρέψουμε την δική μας α-δυ-να-μία σε δύναμη. Με την χάρη να αυξήσουμε την πι-στη μας στον Τρι-α-δικό Θεό. Να συνδέσουμε συ-νει-δητά την ζωή μας με την ζωή της Εκ-κλη-σίας. Να καλλιεργήσουμε τις αρετές της υπομονής, της τα-πεί-νω-σης και, κυ-ρίως, της μετάνοιας που θα μας οδηγήσει στην λύτρωση. Η προ-σευχή μας να γίνει καρ-δι-ακή, εν-τονη, τα-κτική για ο-λους τους συνανθρώπους μας, ιδιαίτερα για το ι-α-τρικό και νο-ση-λευ-τικό προ-σω-πικό

που βρίσκεται στην πρώτη γραμμή της μάχης για να βοηθήσουν τον πάσχοντα άνθρωπο» αναφέρεται χαρακτηριστικά

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΓΚΥΚΛΙΟ

«Τέ-κνα έν Κυ-ρίω ά-γα-πητά,

Οί άν-θρω-ποι, όσο δυ-να-τοί κι άν εί-ναι, αί-σθά-νον-ται τήν ά-νάγκη κά-που νά ά-κουμ-πή-σουν ό-ταν τούς συν-τα-ράσ-σουν οί δο-κι-μα-σίες τής ζωής. Ή ά-νάγκη αύτή γί-νε-ται έν-το-νό-τερη τώρα πού βρι-σκό-μα-στε άν-τι-μέ-τω-ποι μέ τήν σο-βαρή έ-ξαρση τής παν-δη-μίας τοϋ κο-ρω-νοϊοϋ. Τοϋ ίοϋ, πού έδω και άρ-κε-τούς μῆ-νες ά-πει-λεϊ έ-πι-κίν-δυνα τήν άν-θρω-πό-τητα χω-ρίς νά κά-νει δι-α-κρί-σεις. Τοϋ ίοϋ, πού ήρθε και άλλ-λαξε ρι-ζικά τήν κα-θη-με-ρι-νό-τητα τών άν-θρώ-πων, μέ πε-ρι-ο-ρι-σμούς, έμ-πό-δια, ά-παι-τή-σεις, στε-ρή-σεις, οί ό-ποϊες όλο και έν-τεί-νον-ται. Βέ-βαια τά έ-ρω-τή-ματα δι-αρ-κώς πλη-θαί-νουν. Γι-ατί δο-κι-μά-ζε-ται ή άν-θρω-πό-τητα; Γι-ατί ό Θεός άρ-γεϊ; Τί φταιει; Όσο ή ά-πάν-τηση άρ-γεϊ, τόσο πε-ρισ-σό-τερο έλ-λο-χεύει ό κίν-δυ-νος τοϋ δι-χα-σμοϋ και τής ά-πό-γνω-σης.

Τό ί-διο βα-σα-νι-στικό έ-ρώ-τημα ά-πηύ-θυνε και ό Ά-πό-στο-λος Παϋ-λος πρός τόν Θεό για νά λά-βει τήν ά-πάν-τηση: «Άρ-κεϊ σοι ή χά-ρις μου. Ή γάρ δύ-να-μίς μου έν ά-σθε-νεϊά τε-λει-οϋ-ται». Όσο κι άν φαί-νε-ται άν-τι-φα-τικό αύτό, ή δύ-ναμη τοϋ Θεοϋ φα-νε-ρώ-νε-ται μέσα στην ά-δυ-να-μία τοϋ άν-θρώ-που. Αυτό γρά-φει ό Ά-πό-στο-λος Παϋ-λος στους Κο-ριν-θί-ους.

Τρεϊς φο-ρές πα-ρε-κά-λεσε τόν Κύ-ριο νά τόν ά-παλ-λά-ξει άπ-ό τήν άρ-ρώ-στια και ή ά-πάν-τησή του ή-ταν: «Σοϋ άρ-κεϊ ή χάρη μου».

Εί-ναι δυ-να-τόν, μέσα άπό τήν ά-δυ-να-μία τοϋ άν-θρώ-που νά φα-νε-ρώ-νε-ται ή δύ-ναμη τοϋ Θεοϋ; Όσο κι άν αύτό φαί-νε-ται για τήν άν-θρώ-πινη λο-γική άν-τι-φα-τικό, στην πρα-γμα-τι-κό-τητα δί-νει μία ά-πάν-τηση στό έ-ρώ-τημα τοϋ κάθε άν-θρώ-που.

Ή λύση βρί-σκε-ται στην λέξη χάρη. «Σοϋ άρ-κεϊ ή χάρη μου». Ή χάρη τοϋ Θεοϋ εί-ναι ένα νέο πρϊ-σμα, υπεράνω τής άν-θρώ-πινης λο-γικής, ή ό-ποία θέ-λει όλα νά τά κα-τα-λά-βει. Μέ τήν χάρη ό άν-θρω-πος βλέ-πει τόν πόνο ως δω-ρεά, τήν άρ-ρώ-στια σαν εϋ-και-ρία για προσέγγιση τοϋ Θεοϋ, τίς τα-λαι-πω-ρίες σαν ά-νύ-ψωση σέ μία σφαϊρα άλλ-λης βι-ο-τήϊς. Όπωσ-δή-ποτε, αύτό δέν εί-ναι εϋ-κολο για τίς άν-θρώ-πι-νες δυ-νά-μεις, μάλ-λον ά-δυ-να-μίες, αλλά εί-ναι δυ-νατόν μόνο μέ τήν χάρη τοϋ Θεοϋ.

Εί-ναι ή ώρα νά με-τα-τρέ-ψουμε τήν δική μας ά-δυ-να-μία σέ δύ-ναμη. Μέ τήν

χάρη νά αὐ-ξή-σουμε τήν πί-στη μας στόν Τρι-α-δικό Θεό. Νά συν-δέ-σουμε συ-νει-δητά τήν ζωή μας μέ τήν ζωή τῆς Ἐκ-κλη-σίας. Νά καλ-λι-ερ-γή-σουμε τίς ἀ-ρε-τές τῆς ὑ-πο-μο-νῆς, τῆς τα-πεί-νω-σης καί, κυ-ρίως, τῆς με-τά-νοιας πού θά μᾶς ὀ-δη-γή-σει στήν λύ-τρωση. Ἡ προ-σευχή μας νά γί-νει καρ-δι-ακή, ἔν-τονη, τα-κτική γιά ὅ-λους τούς συ-ναν-θρώ-πους μας, ἰ-δι-αί-τερα γιά τό ἰ-α-τρικό καί νο-ση-λευ-τικό προ-σω-πικό πού βρί-σκε-ται στήν πρώτη γραμμή τῆς μά-χης γιά νά βο-η-θή-σουν τόν πά-σχοντα ἄν-θρωπο. Ἄς προ-σευ-χό-μεθα γιά τήν ἴ-αση τῶν ἀν-θρώ-πων πού τούς ἐ-πι-σκέ-φθηκε ἡ ἀ-σθέ-νεια, οἱ ὀ-ποῖ-οι μπο-ρεῖ νά εἶ-ναι ἄν-θρω-ποι τῆς δι-πλα-νῆς πόρ-τας. Ἄς προ-σευ-χό-μεθα γιά ὅ-σους στε-ρή-θη-καν ἀ-γα-πη-μέ-να πρό-σω-πα ἐξ αἰ-τί-ας τῆς παν-δη-μί-ας. Ἄς προ-σευ-χό-μεθα γιά τούς νέ-ους μας, οἱ ὀ-ποῖ-οι, μέ-σα ἀ-πό αὐ-τήν τήν δυ-σκο-λί-α τῆς παν-δη-μίας, μπο-ροῦν νά ὤ-ρι-μά-σουν συ-νει-δη-το-ποι-ών-τας πώς τί-ποτε δέν εἶ-ναι αὐ-το-νό-ητο σέ αὐ-τόν τόν κό-σμο. Ἄς προ-σευ-χό-μεθα γιά τίς ψυ-χές ὅ-σων ἔ-φυ-γαν γιά τόν οὐ-ρανό, λό-γω αὐ-τῆς τῆς φο-νι-κῆς ἴ-ω-σης. Ἡ ἀ-γι-α-στική χάρη θά μᾶς βο-η-θή-σει νά ἀ-να-πτύ-ξουμε ὑ-ψηλό αἴ-σθημα ἀ-το-μι-κῆς εὐ-θύ-νης, ἀλλά καί ἀ-πο-λύ-του σε-βα-σμοῦ στόν συ-νάν-θρωπο.

Οἱ πιστοί δι-και-ο-λο-γη-μένα ζη-τοῦμε ἀπό τόν Θεό νά μᾶς ἀ-παλ-λά-ξει ἀπό κά-ποια ἀ-σθέ-νεια, ἀπό πόνο ἢ τα-λαι-πω-ρία. Ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ ὡς ἀ-πάν-τηση μᾶς δί-νει τήν δυ-να-τό-τητα νά ἀν-τέ-ξουμε. Ἀ-να-ζη-τοῦμε τήν ἀ-σφά-λεια κοντά στόν Θεό, ἀλλά καί στήν ποι-μαί-νουσα Ἐκ-κλη-σία, ἡ ὀ-ποία ἐν-δι-α-φέ-ρε-ται κυ-ρίως γιά τήν ὑ-γεία τῆς ψυ-χῆς, ἀλλά δέν ἀδι-α-φο-ρεῖ γιά τήν ὑ-γεία τοῦ σώ-μα-τος τῶν πι-στῶν. Τό σῶμα εἶ-ναι ναός τοῦ Ἀ-γίου Πνεύ-μα-τος. Σέ αὐτό τό πλαί-σιο, ἡ Ἐκ-κλη-σία δί-νει με-γάλη προ-σοχή στά πο-ρί-σματα τῆς ἰ-α-τρι-κῆς, ἀ-να-φο-ρικά μέ δύ-σκολα δι-λή-μματα βι-ο-η-θι-κῆς, ὅ-πως με-τα-μο-σχεύ-σεις, ἀν-τι-με-τώ-πιση παν-δη-μίας καί ἄλλα, τά ὀ-ποῖα ἰ-α-τρικά πο-ρί-σματα σέ-βε-ται, ὅ-ταν δέν στε-ροῦν ἀπό τούς ἀν-θρώ-πους τήν σω-τη-ρία.

Τό «ἀγ-κάθι» στό σῶμα τοῦ Παύ-λου, ὅ,τι κι ἄν ἦ-ταν αὐτό, δέν ἐμ-πό-δισε τό ἰ-ε-ρα-πο-στο-λικό του ἔργο πού ἐ-κτεί-νε-ται σέ ὅλη τήν τότε οἰ-κου-μένη, δέν στα-μά-τησε τήν συγ-γραφή τῶν ἐ-πι-στο-λῶν του. Δέν τόν ἐμ-πό-δισε νά ἐ-πι-σκε-φθεῖ, ξανά καί ξανά, τίς Ἐκ-κλη-σίες πού ἴ-δρυσε. Δέν τόν ἐμ-πό-δισε νά γρά-φει ἐ-παι-νε-τικά λό-για γιά τούς χρι-στι-α-νοὺς πα-ρα-λῆ-πτες τῶν ἐ-πι-στο-λῶν ἢ γιά τούς συ-νερ-γά-τες του. Ὁ Παῦ-λος δέν ἄ-φησε τήν πι-κρία του γιά τόν δικό του πόνο νά ἐ-πη-ρε-ά-σει τήν συμ-πε-ρι-φορά του πρός τούς ἄλ-λους.

Ἔτσι καί ἐ-μεῖς, με-τα-τρέ-πον-τας τήν ἀ-δυ-να-μία σέ δύ-ναμη μπο-ροῦμε νά μήν ἀ-φή-σουμε τί-ποτα νά στα-θεῖ ἐμ-πό-διο στόν δρόμο γιά τήν Βα-σι-λεία τῶν Οὐ-ρα-νῶν.

Ἡ ἰ-ερά Σύ-νο-δος τῆς Ἐκ-κλη-σίας τῆς Ἑλ-λά-δος, συμ-πά-σχουσα καί

συ-να-γω-νι-ζό-μενη μέ τούς πι-στούς, έ-πα-να-λαμ-βά-νει μαζί μέ τόν Ά-πό-στολο Παῦλο: «τίς ά-σθε-νεῖ, καί οὐκ ά-σθενῶ; τίς σκαν-δα-λί-ζε-ται, καί οὐκ έγω πυ-ροῦ-μαι; εἰ καυ-χᾶ-σθαι δεῖ, τά τῆς ά-σθε-νείας μου καυ-χή-σο-μαι. Ὁ Θεός καί πα-τήρ τοῦ Κυ-ρίου ἡμῶν Ἰη-σοῦ Χρι-στοῦ οἶ-δεν, ὁ ὢν εὐ-λο-γη-τὸς εἰς τούς αἰ-ῶ-νας, ὅτι οὐ ψεύ-δο-μαι».

Λαέ τοῦ Θεοῦ ἡ-γα-πη-μένε, «άν-δρί-ζου, καί κρα-ται-ού-σθω ἡ καρ-δία σου, καί ὑ-πό-μει-νον τόν Κύ-ριον», γιά νά άκούσεις τήν στορ-γική φωνή τοῦ Ἄρ-χη-γοῦ τῆς Ζωῆς καί Τε-λει-ω-τοῦ τῆς πίστεώς μας Ἰη-σοῦ Χρι-στοῦ: «άπαλείψω πᾶν δάκρυον άπό τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν»».

Πηγή: www.orthodoxianewsagency.gr